

pruža koristi i njima samima jer im obogaćuje iskustvo i daje dodatno znanje o dječjoj psihologiji i ponašanju. Aktivnim sudjelovanjem u projektu student stječe vještinu prilaženja i komunikacije s pacijentima koje je možda najteže razumjeti. Dugoročni je cilj ovog projekta u široj populaciji stvoriti pozitivne stavove prema ostvarenju osnovnih prava na zdravlje i prema korištenju zdravstvene zaštite.

O učinkovitosti *Teddy Bear Hospital* govori istraživanje provedeno u Izraelu od strane istraživača Blocha i Tokera. Obuhvatilo je skupinu od 41 djeteta predškolske dobi od 3 do 6,5 godina, koji su sudjelovali u *Teddy Bear Hospital* i drugih 50 djece predškolske dobi koji nisu prošli *Teddy Bear Hospital*, a bili su slične dobi i sličnog područja stanovanja te su služili kao kontrolna skupina. Procjena je uključivala jedan jednostavan test, a to je vizualna skala za samoprocjenu stupnja anksioznosti. Procjena je obavljena u obje grupe jedan dan prije i nakon jednog tjedna od medicinskih zahvata. Razina anksioznosti prije zahvata bila je jednaka u obje grupe, ali prilikom druge samoprocjene koja je bila nakon zahvata, djeca koja su prošla *Teddy Bear Hospital* imala su značajno nižu razinu anksioznosti od djece iz kontrolne grupe.

Teddy Bear Hospital odvija se u Hrvatskoj od 2001. godine zahvaljujući European medical students association (EMSA) i Studentskoj sekciji Hrvatskog liječničkog zbora. Projekt ima podršku Medicinskog fakulteta u Zagrebu, Hrvatskog liječničkog zbora, Ministarstva zdravlja Republike Hrvatske i Gradskog ureda za zdravstvo, rad i socijalnu skrb. Studenti tijekom godine obilaze vrtiće gdje liječe igračke od raznih bolesti. Jednom godišnje, u proljeće u Zagrebu, *Bolnica za medvjediće* otvara svoja vrata javnosti. Događaj se u rujnu organizira i na dubrovačkom Stradunu. Projekt se proširio i na ostale dijelove Hrvatske, Osijek, Split i Poreč, a planira se ostvarenje u Rijeci.

Iz sljedećeg primjera koji je objavljen na blogu Nove TV vidi se situacija s kojom se mnogo pojedinaca srelo u čekaonicama kod obiteljskog liječnika ili bolnicama. Trebalo bi prevenirati ovakvo ponašanja roditelja jer su oni u navedenoj situaciji postigli željeni kratkoročni učinak, ali su napravili štetu kao što je strah djeteta od liječnika koji će im se manifestirati pri daljnjim susretima s liječnikom. Blog jedne majke: Kada je Mihovil nedavno imao jednu težu virozu pa smo završili na Zaraznoj, imala sam prilike vidjeti jedan primjer (u potpunosti suprotan ovom projektu) kako

djeca nikada ne bi trebalo govoriti o liječnicima. U čekaonici je bilo dijete bolesno od šarlaha, ali unatoč tome, vrlo živahno i neposlušno. Mali je bio u pratnji majke i njezine sestre koja je polako počela gubiti živce u nastojanju da ga smiri. Poslušila se rečenicom od koje mi se digla kosa na glavi: *Ako ne budeš dobar doći će teta u bijelom i odmah ti dati injekciju!* Majka na to uopće nije reagirala, kao da je to skroz u redu, a ni malom, istini za volju, to nije pomoglo da prestane juriti po čekaonici. No, pitam se kako bi reagirao da je u tom trenu doista morao dobiti injekciju ili kako će reagirati kada jednom do toga dođe? Kakav će biti njegov stav u budućnosti o liječnicima ako se takve priče stalno ponavljaju? Osobno mi nije ni na kraj pameti prijetiti se Mihovilu liječnicima, a bome ni policijom, vatrogascima niti bilo kakvom službom koja pruža pomoć kad zagusti. S vremenom će ionako razviti svoje kritičke stavove prema njima, ali da ga tako aktivno odgajam, ne dolazi u obzir. Pa meni treba da je miran kada idemo liječniku, da surađuje, posebno kada je bolestan, a ne da mu dodatno hranim strah. Naprosto mi je nevjerojatno da neki roditelji o tome uopće ne razmišljaju.

Alen Subotić

Mreža bolnica koje promiču zdravlje

U suradnji s Ministarstvom zdravlja Republike Hrvatske i Mrežom za zdravlje Jugoistočne Europe te u dogovoru s profesoricom Hanne Tønnesen, predsjednicom međunarodnog sekretarijata HPH (Health Promoting Hospitals), Hrvatska mreža zdravih gradova organizirala je Nacionalnu konferenciju *Mreže bolnica koje promiču zdravlje*, koja se održava 5. lipnja 2014. godine u Školi narodnog zdravlja *Andrija Štampar* Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Health Promoting Hospitals povezuje više od četrdeset nacionalnih i regionalnih mreža, a svaka od njih sastoji se od najmanje tri bolnice ili ustanove za pružanje zdravstvenih usluga, uz još šezdesetak bolnica koje su individualni članovi. Ukupno je u HPH više od 900 bolnica u četrdeset zemalja. Članstvom u mreži bolnice

osiguravaju veću kvalitetu i višu razinu rada razmjenom iskustava i usklađivanjem standarda. U Beču je 1990. godine u bolnici Rudolfstiftung pokrenut prvi projekt Bolnice koja promiče zdravlje, a HPH osnovan je prije desetak godina kao pilot projekt Europskog ureda Svjetske zdravstvene organizacije. Od 2008. djeluje kao civilna udruga, a u prosincu 2010. potpisan je sporazum o razumijevanju i suradnji između SZO i HPH.

Suradnja među članicama bazirana je prvenstveno na aktivnostima kojima se unapređuje zdravlje zaposlenika bolnica, kroz povećanje zadovoljstva na radnom mjestu, unapređenje uzajamne profesionalne komunikacije, bolje radno okruženje, smanjivanje stresa i opasnosti od povreda, organizacijska unapređenja, ali i kroz projekte namijenjene pacijentima, od unapređenja sigurnosti preko zado-

voljstva pacijenata, prehrane, sve do prilagođavanja potrebama pacijenata starije životne dobi. Sve ovo zahtijeva i pojačani rad i suradnju s lokalnom zajednicom.

Uz predstavnike Europskog ureda Svjetske zdravstvene organizacije na Nacionalnoj konferenciji sudjelovat će i ravnatelji nekoliko prestižnih europskih bolnica uključenih u HPH.

Poslije konferencije, 6. i 7. lipnja održava se dvodnevna edukacijska radionica s četrdesetak sudionika, predstavnika bolničkih timova (glavni liječnik i glavna sestra jednog od odjela, uz pomoćnika ravnateljice za kvalitetu), a nakon završene edukacije oni postaju izvorište za razvoj projekta na matičnom odjelu i prema ostalim dijelovima bolnice.

Duško Popović

popovicdusko@yahoo.com